

PRÆDIKEN SØNDAG DEN 22. JANUAR 2017 – 3. SEH
VESTER AABY KL. 9 – AASTRUP KL. 10.15

Tekster: 5. Mos. 10,17-21; Rom. 12,16b-21; Matth. 8,1-13

Salmer: 739,52,365,582,400

Herre Jesus, kom at røre
mig ved din den gode Ånd
åbne mit tunghørig øre,
tag mit hjerte i din hånd,
følg mig, før mig, hvor jeg går,
at i lydighed jeg står
til din villie at gøre
og dit ord med fryd at høre!

En støvet vej en gang for længe siden. Måske en stenet vej,
måske en vej med græs i midten. Måske i bagende sol, måske i
behageligt gå-gråvejr. En vej som mennesker kom gående ad.
Fordi mennesker altid er på vej.

Der kom to mennesker gående på den vej. Fra hver sit sted. På
vej til hver sit sted.

Og de mødtes derfor på midten.

De mødtes på den støvede vej. De to skikkelser.

De havde mere tilfælles end de vidste.

Alligevel sagde de ikke noget til hinanden der på vejen.

De så måske dårligt nok hinanden. Hilste i hvert fald ikke på
hinanden.

For de gik i bogstaveligste forstand hver sin vej.

Og de dømte hinanden på hvad de så.

Den ene var en spedalsk, der var blevet helbredt. Et udstødt
menneske, der var på vej tilbage til fællesskabet. På vej for at

takke. Han havde allerede mærket på sin krop, at ordet virkede.
At han var blevet ren. For han var blevet rørt ved.
Og derfor rørt inden i.
Den anden skulle først skynde sig hjem.
For at se. For at mærke ordet fra Gud.
Det han indtil videre havde oplevet på sin krop var, at hans
egne ord ikke virkede. Og det kunne han slet ikke finde ud af at
forlige med den hverdag, der ellers var hans. Der plejede hans
ord at være nok. En ordre at være nok. Så bredte frygten sig. Så
skete det, som han havde befalet det.
Men denne gang var det ikke sket. Hans egne ord havde ingen
magt. Ingen kraft.
Han så kun pinen i bange øjne. Så kun sygdommen blive værre
og værre.
Så kun, at alt det, der virkede til hverdag sekund for sekund
holdt op med at virke.

Selvom de to skikkelser kun mødtes i et splitsekund på vejen.
Selvom de tilsyneladende gik i hver sin retning.
Så havde de været samme sted henne.
De havde hørt Jesus tale til sig.
Den ene havde endda følt hans hånd. Ganske uvant for en
spedalsk. For et menneske, der ellers havde måttet lære at leve
med, at **ingen** ville røre ham. Ingen **turde** røre ham.
Fordi han smittede. Fordi mennesker mente, at de ved at holde
sig væk fra ham kunne holde sig selv rene.

Det var første gang Jesus gik over menneskers grænse.

Den anden havde fundet sig **selv** uværdig. Vidste kun alt for godt, at også han var foragtet i det land, han var i. Også selv om han måske ikke havde bedt om at være lige præcis der. Så var han kommet til at repræsentere.

Alt det, der kan besætte.

Derfor veg han tilbage for at få besøg af dette menneske som han ikke kendte.

Men som afmagten havde bragt ham til. Pinen i tjenerens øjne havde bragt officeren – høvedsmanden som han hed i gamle dage – ud over vishedens grænse. Lynhurtigt og umærkeligt var han blevet bragt ud over vishedens grænse. Bevisførelsens og evidensens grænse.

For han **ville** hjælpe.

Det havde han tilfælles med de mennesker, der ellers foragtede ham. For det har han tilfælles med alle mennesker i grunden.

Vi kan ikke bare se passivt til.

Måske handler vi ikke som officeren gjorde. Men vi bliver anfægtede. Måske begynder vi en lang forklaring til os selv om, at vi ikke behøver at handle. Måske **ender** det i passiviteten.

Men vejen derhen er ikke lige.

Derfor havde officeren opdaget, at han var på vej. Rundt i Kapernaum.

Og her mødte han.

Her kom Jesus til syne for hans øjne.

Og ordene væltede ud af ham: ”Herre, min tjener ligger lammet derhjemme og lider forfærdeligt”

Det var sådan set kun en konstatering. Ordene var alene en beskrivelse af de faktiske forhold i officershjemmet.

Der var ingen tryglen i dem. Ingen bøn om hjælp.

Kun beskrivelse.

Det var nok.

I de ord lå lindringen allerede i svøb.

Troen stod parat til at tage over, hvor visheden gav op.

”Jeg vil komme og helbrede ham.”

Det var anden gang Jesus gik over menneskers grænse.

Sådan lød svaret fra Jesus til det foragtede menneske.

Det afslørende svar.

Det svar, der viste den største tro i Kapernaum. Det svar, der også i dag viser os, hvor stort det glædelige budskab er:

”Herre, jeg er for ringe til, at du går ind under mit tag. Men sig blot et ord, så vil min tjener blive helbredt”

I dag går Ordet ud i verden. Går over alle menneskers selvskabte grænser.

Og møder os på vejen.

Som to skikkelser mødtes på vejen.

Den gamle lov og det nye evangelium.

Lige der på den støvede vej.

En spedalsk, der var blevet helbredt gik til præsterne med den offergave, Moses havde fastsat.

En romersk officer gik hjem til sin hverdag.

I troen på, at Ordet skabte, hvad det nævnte. At tjeneren var helbredt.

De to talte ikke sammen på vejen. Men de har ikke kunnet undgå at se hinanden.

De har intet vidst om hinanden. De har hver især følt sig foragtet af den anden.

Der på vejen. To fremmede.

Men det var to fremmede, der var bragt i fællesskab af helbredelsens kraft.

Men de var stadig ikke parate til at se det hos hinanden.
Derfor blev deres møde kort.

I dag sendes vi tilbage på vejen, når vi har hørt evangeliet om høvedsmandens tjener, som dagens tekst er blevet kaldt fra begyndelsen.

Vi ved ikke, hvad vejen vil bringe til os. Måske er det en støvet vej, måske er det en vej med græs i midten. Måske skal vi vandre i bagende solskin. Måske i behageligt gå-gråvejr. Men vi bliver af dagens glædelige budskab bedt om at gøre op med os selv, om vi er på vej med takoffer, eller vi er på vej hjem i troen på ordet. Det er de to muligheder, der står parat. Vender vi tilbage til vishedens noget-for-noget. Til troen på, at vi selv har styr på det hele.

Eller kaster vi al vor smerte på Herrens stærke magt.

Lader evangeliet sprænge vishedens grænser.

Den spedalske, der var blevet helbredt, **blev** inden for den gamle lovs rammer. Han fik sin helbredelse, men måtte også beholde pligten til at betale for det. Leve videre i troen på, at han kunne frelse sig selv.

Officeren gik på vejen i den modsatte retning. Han havde endnu ikke fået bevis på, hvad han så desperat behøvede. Men han gik på vejen i troen på, at han allerede havde fået det. Det gav hans fodspor retning og det gav hans ryg rankhed. Selvom han for et øjeblik siden havde sagt: ”Herre, jeg er for ringe til, at du går ind under mit tag”

Gud havde givet ham værdigheden tilbage med ordene: ”Så stor en tro har jeg ikke fundet hos nogen i Israel.

De to mødtes på vejen. De havde fået den samme helbredelse fra Gud.

Men de kunne ikke se det på hinanden. Derfor gik de forbi hinanden uden at hilse.

Vi kan heller ikke se på hinanden, hvad vi hver især har fået af Gud. Derfor er det alene Gud og ikke mennesker, der kan og skal måle tro.

Og den største tro, Gud kan finde er afmagten. Mennesket, der er bragt ud over vishedens grænse og bærer sit kors frem for Gud. Lader troen komme fra Gud.

Til det menneske svarer Gud: ”Gå, det skal ske dig, som du troede”

AMEN